

Самораслата тревка

Чичо Никола бѣше много добъръ човѣкъ. Отъ сутринь до вечерь работѣше на полето, усмихваше се на слънцето и съ всѣкого приказваше. Богъ му бѣ помогналъ, и той бѣ спечелилъ хубавъ имотъ. Нивитъ му не бѣха много, но даваха изобилень плодъ, а голѣмото му лозе приличаше на млада гора. Имаше петъ деца — три момичета и две момчета. Всички бѣха трудолюбиви и послушни, само най малкиятъ му синъ Костадинъ обичаше повече да играе, отколкото да слуша.

Една пролѣтна утринь, чичо Никола впрегна каруцата и каза на непослушния си синъ:

— Костадине, ще дойдешъ съ мене на лозето! Време е вече да ми помагашъ.

Костадинъ се намуси, пошепна нѣщо на майка си, да го задържи въ къщи, но баща му заповѣда:

— Хайде, качвай се на каруцата, че времето минава! Който не обича работата, когато порастне, ще забрави бащината си къща и цѣлъ животъ вѣтъра ще гони!

Малкиятъ Костадинъ не получи подкрепа отъ майка си, изгледа жално широкия дворъ и съ свито сърдце се качи на каруцата. Днесъ той нѣмаше да играе съ другарчетата си.

Каруцата излѣзе отъ селото и се затъркала изъ равния пѣтъ. Слънцето току-що бѣше изгрѣло и блѣстѣше въ капчицитъ роса. Чучулигитъ радостно пѣхех, а нивитъ се зеленѣхех и гледаха синьото небе.

Когато пристигнаха на лозето, цѣлото поле гъмжеше отъ хора, птици, насѣкоми и животни. Чичо Никола разпрегна коня, завърза го съ дълго вжже край сухата рѣка да пасе, взе копачката и каза на сина си:

— Азъ ще копая, а ти ще скубешъ тревата!

Костадинъ се спрѣ на брѣга на лозето и въздѣхна:

— Брей, че много трева!

— Много е, защото не сме я скубали. Ако искашъ да ядешъ грозде, ще работишъ. Хайде, не се размайвай, прекръсти се и започни!...

Чичо Никола погледна хубавото лозе, усмихна му се, прекръсти се, напљунчи ржцетъ си и продума:

— Хайде, Боже, помогни! — и заби копачката въ влажната земя.